

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.





2:a årg.

Den 30 Juni 1901

N:r 40

Återgiftvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Andreas Hallén* (med 1 porträtt). *C. Ch. Engström* (med 1 porträtt). *Klockan* af Jules Lemaitre. Öfvers. för HVAR 8 DAG. *Från Blomsterfästen i Boulognerskogen* (med 3 illustrationer.) *Det tyska officersbesöket vid Backamo I.* (med 2 illustrationer.) *Konung Edward utdelar medaljer åt deltagare i sydafrikanska kriget* (med 1 illustration.) *Nationalmonumentet åt Bismarck* (med 3 illustrationer.) *Carl Wilhelmson* (med 1 illustration och 1 porträtt.) *Ett diplomatpar* (med 2 porträtt.) *Svenska föreningen i Melbourne* (med 1 illustration.) *General och fru Louis Boiha* (med 2 porträtt.) *Duellen Max Régis-Laberdèsque* (med 1 illustration.) *Svensk roddsport* (med 3 illustrationer.) *»Mor Karins stuga»* (med 2 illustrationer.) *Den nya sommarrevyn i Stockholm* (med 3 illustrationer.) *Veckans porträttgalleri* (med 16 porträtt).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÜTEBORG. 1901.



Foto. Hamngat, Stockholm.

ANDREAS HALLÉN.

ANDREAS HALLÉN.

Det är få bland våra svenska skapande tonkonstnärers namn, hvilka så väl inom som utom fäderneslandet ha den välkända och vackra klang, som ljuder kring namnet Andreas Hallén.

Hvad som främst utmärker Halléns verk, är den oböjliga energi och djärfva kraft, hvarmed de äro skapade: aldrig ett kringgående af eller en dagtingan inför en eller annan svårighet — framåt går det med den äkta, konstnärliga inspirationens drifkraft, som vill verka oberoende af allt omkring sig, vara till för sin egen skull, så att säga bära sitt själfändamål inom sig!

Det är nog mycket detta starkt själfständiga karaktärsdrag hos konstnärens person och skapelser, som gjort, att han, trots sina många ypperliga tonverk, sina omfattande, gedigna kunskaper och sina stora musikaliska och intellektuella förutsättningar i öfrigt, icke förr än på senaste tiden — egentligen genom operan »Waldemarsskatten», som ju blef en af de största succéer vår svenska opera haft att uppvisa — inom vårt land blifvit hvad man kallar populär.

Andreas Hallén är född i Göteborg 1846. Sina hufvudsakliga musikstudier gjorde han vid konservatoriet i Leipzig under åren 1866—1871 samt verkade sedan i sin födelsestad som dirigent för dess musikförening till 1878. Under åren 1879—1881 vistades han som sånglärare och musikkorrespondent i Berlin, hvarpå han från 1884—1895 dirigerade det af honom bildade Filharmoniska sällskapet i Stockholm, där han 1892 utnämndes till kapellmästare vid operan. 1895 afgick Hallén från diri-

gentbefattningen vid Filharmoniska sällskapet, där han först efterträddes af Hedenblad och sedan af Wilhelm Stenhammar.

Af hans verk äro främst utom »Waldemarsskatten» att nämna operorna »Harald Viking» samt »Häxfällan» — samtliga hållna i Wagnerstil: Hallén är en ifrig beundrare af och förkämpe för den store tyske mästaren, hvilkens stil han synnerligen lyckligt attraperat, utan att därför hans egen konstnärliga individualitet gått förlorad.

En del af hans bästa saker har man ock att söka på orkestersuitens och den orkestrerade körballadens områden. Af det förra slaget märkas då främst den glänsande storslagna orkestermålningen »Ur Waldemarsagan», hvilken bl. a. för ett par år sedan gjorde pyramidal succés i Wien, vidare två svenska rhapsodier, »Vårbrytning», »En sommarsaga» m. fl., och af det senare den af friskt, kraftigt, trotsigt vikingalynne genomträngda balladen »Styrbjörn Starke», som torde höra till det bästa vår musiklitteratur i denna väg har att uppvisa. Vidare den stämningsfulla orkestrerade balladen »Skogsräet», flere sånghäften visor och duetter till piano, violinromans, pianotrio, pianokvartett m. m.

Som man redan af dessa antydningar kan se, är det en synnerligen omfattande och lycklig produktion, på hvilken Andreas Hallén kan blicka tillbaka. Att hans senaste stora framgång på något sätt skulle bräckt hans djärfva och friska skaparehåg, är väl ej att antaga, utan är väl snarare att hoppas, att han till sin senaste vackra lager snart fogar en ny.

T. v. T.

C. CH. ENGSTRÖM.

En af vår flottas veteraner, öfveradjutanten hos h. m., konungen kommandören i flottans reserv Carl Christian Engström ingick den 19 juni i sitt 75 år. Det är på en synnerligen omfattande och gagnrik verksamhet inom sitt fack, som den vördade äldringen kan blicka tillbaka.

Född i Västervik den 19 juni 1827, blef han 1875 adjutant hos konungen, 1884 kommandör, tog året därpå afsked, hvarpå han utnämndes till öfveradjutant.

E., hvilken deltagit i en mängd expeditioner till olika delar af jordklotet, är säkerligen en af vår flottas mest bereste män. Han har dessutom särskildt gjort sig känd som skicklig artillerist, och har dels suttit som ledamot i en mängd artillerikomitéeer, dels fungerat som kontrollant vid tillverkning af kanoner samt såsom kronans ombud



C. CH. ENGSTRÖM.

öfvervarit profskjutning med dylika så inom- som utomlands.

Men han har dessutom gjort sig känd som en själfständig uppfinnare på artilleriteknikens område; 1865 erhöi han en gratifikation för en uppgjord bakladdningsmekanism till kanoner — en dylik konstruerades och profsköts året därpå. Han har äfven konstruerat och tillverkat antitorpedkanoner, lavetter m. m. samt var under åren 1875—1878 chef för artilleridepartementet i Karlskrona.

Kommandör Engström, som bär sina år med en alldeles sällsynt lätthet, är vid full vigör samt deltagit med lifligaste intresse i dagshändelserna samt främst i allt som rör det vapen, för hvilket han fortfarande är en heder och prydnad.

KLOCKAN.

Af Jules Lemaitre. Öfversättning från franskan för HVAR 8 DAG.

Den lilla församlingen i Lande-Fleurie hade en gammal präst. Klockan var redan till den grad full af remnor, att de ljud den frambrakte, liknade en gammal kvinnas hostande, hvadan man icke var synnerligen förtjust i att höra den ringa. De goda bönderna och herdarne på fälten blefvo helt sorgsna till mods därvid.

Prästen däremot, hr Corentin, var trots sina sextiofem år ännu tämligen kraftig. Han hade ett rödblommigt och, trots rynkorna, barnsligt ansikte, kransadt af lockar lika hvita som det vackra ullgarn, som spanns af kvinnorna i Lande-Fleurie. För sin godhet och sitt milda hjärta var han, tillbedd af sina församlingar.

Då därför hans femtioåriga prästjubileum stod för dörren, beslöt man att af denna högtidliga anledning gifva honom en högst anseelig gåfva. De tre kyrkvårdarne gingo omkring i alla hem i församlingen och gjorde insamling, och då de slutligen fått ihop hundra femfrancstycken lämnade de summan till prästen med anhållan, att han själf ville gå till staden och köpa en ny klocka.

»Mina barn», sade hr Corentin, »mina dyra barn... Det är tydligen den gode Guden, som... sålunda... i sin vishet...»

Han kände icke säga mera, ty rörelsen blef honom öfvermåktig. Han stammade blott: »Herre, låt nu din tjänare fara i frid efter ditt ord.»

Dagen därpå begaf han sig i väg för att köpa klockan. De två första milen fram till byn Rosy-les-Roses måste han gå till fots; först därifrån gick deligens till den goda staden Pont-l'Arche-Vigne, provinsens hufvudstad.

En härlig trakt. Träden med dess hviskande löfverk, de kvittrande fåglarne, de vackra, brokiga blommorna, alltsammans öfverglutet af glittrande solstrålar brakte lif på båda sidor om vägen. Och den gamle prästen, som redan hörde klangen af den nya klockan, vandrade förnöjd framåt samt prisade Gud i sin glädje öfver tillvaron.

Han var redan nära framme vid Rosy-les-Roses, då han vid vägkanten såg en fränspänd ziguenarvagn. Icke långt därifrån låg en gammal häst på sidan med benen stelt utsträckta. Under den skrumpta huden kunde man se reffbenen och räkna kotorna på ryggen; vid näsborrarna syntes blod; hufvudet var förvidret och ögonen hvita.

En gammal man och en gammal kvinna, klädda i bizarra lumpor och genomslappade, skära bomullstrikoter, sutto vid dikeskanten och gräto öfver den gamle hästens död. Plötsligen sprang en fjorton-, femtonårs flickunge upp ur diket och ilade jämrande fram mot prästen:

»Barmhärtighet, herr pastor, barmhärtighet!»

Hennes röst var hes af landsvägsdamm och gråt, men frambar likväl denna bön så mildt, att det lät som en vacker sång. Barnet, hvilket hennes hudfärg var som nygarfvadt läder, var endast iförd en smutsig skjorta och en kort, röd kjöl. Men hon hade stora, svarta sammetsögon och läppar som de rödaste körsbär. Hennes gulaktiga armar voro vackra, och ett kopparband sammanhöll hennes lockar, hvilka utbredde sig solfjäderformigt på båda sidor om det smala ansiktet — som man ibland kan få se hos ziguenarna.

Prästen hade börjat taga mindre steg, och hade tagit fram en femcentime ur fickan. Men då han såg barnets ögon, stannade han och började utfråga henne.

»Min bror sitter i fängelse», förklarade den lilla för honom. »De säga, att han har stulit en

höna. Det var han, som gaf oss mat, och nu ha vi icke fått något att äta på två dagar.»

Prästen, stack åter ned femcentimen i pungen och tog fram ett silfvermynt.

»Jag kan ju göra konster», fortsatte hon, »och min mor spår. Men i städerna få vi ej längre drifva vårt handtverk, emedan vi äro för fattiga. Och nu är till på köpet hästen död. Hvad skall det väl blifva af oss?»

»Men kunde ni icke söka arbete på fälten?» frågade prästen.

»Folk äro rädda för oss och kasta sten efter oss. Dessutom ha vi aldrig lärt oss arbeta; vi kunna icke annat än våra konststycken. Hade vi blott en häst och litet pengar att köpa oss kläder för, så kunde vi godt lefva af vårt yrke... Men som det nu är, ha vi blott döden att hoppas på.»

Prästen lade ned silfvermyntet i pungen igen.

»Håller du af den gode Guden?» frågade han.

»Jag skall hålla af honom, om han hjälper oss», ljöd barnets svar.

Prästen kände vid sitt bälte den påse, i hvilken hans sockenbarns femfrancstycken lågo. Den lilla tiggerskan stirrade oafbrutet på honom med sina svarta ziguenarögon, som nästan uteslutande voro pupiller.

Han frågade vidare:

»Är du from?»

»From?» frågade ziguenerskan förvånad; ty hon förstod icke riktigt.

»Säg: Herre Gud, jag älskar dig!»

Barnet stod stumt; tårarne kommo henne i ögonen. Abbén hade emellertid knäppt upp sin kaftan och tagit fram den tunga pänningpåsen.

Med ett apaktigt uttryck grep ziguenerskan den och utropade:

»Herr pastor: jag älskar er!»

Och hon for iväg till de två gamla, hvilka ännu utan att röra sig sutto och gräto öfver den döda hästen...

*

Prästen fortsatte sin väg åt Rosy-les-Roses till, allt under det han funderade öfver det elände, i hvilket Gud i sin outransakliga visdom låter så många vareler lefva. Och han bad honom ifrigt, att han måtte upplysa denna lilla ziguenerska, som tydligen icke var troende, ja, mähända ej ens hade mottagit det heliga dopet.

Men så kom han med ens att tänka på, att han egentligen icke hade något skäl att gå till staden — han hade ju inga pengar att betala klockan med. Och så vände han om tillbaka.

Han förstod nu knappast, hur han kunnat skänka en obekant tiggerska, en konstmakartös, en så stor summa — som till på köpet icke var hans.

I hopp att ännu kunna finna ziguenerskan, påskyndade han sina steg. Men vid dikeskanten låg endast den döda, gamla hästen, och den fränspända kärran stod där öfvergifven.

Säkerligen hade han syndat groft: han hade missbrukat »fårens» tillit, begått förskingring, gjort sig till tjuf. Och med fasa förutsåg han följderna af sitt felsteg... Huru skulle han kunna dölja det? Huru göra det godt igen? Huru skulle han få fatt i hundra andra femfrancstycken? Hvad skulle han nu säga till dem, som frågade honom?

Moln drogo fram öfver himlen. Med ett underligt skärande grönt aftecknade sig trädtopparne mot den blyfärgade horisonten. Stora droppar föllo

på marken. Äfven prästen greps af naturens mörka stämning.

Obemärkt kunde han återvända till prästgården . . .

»Är ni redan här, herr pastor?» frågade hans hushållerska, den gamla Scholastique. »Ni ha alltså icke varit i Pont-l'Arche-Vigne?»

Prästen svarade med en lögn: »Jag kom för sent för att hinna med deligensen i Rosy-les-Roses. En annan gång skall jag gifva mig iväg tidigare . . . Men, ni förstår: Säg icke till någon, att jag redan är hemma igen.»

Nästa dag läste han icke någon mässa. Han stängde in sig i sitt rum samt vågade icke ens spatsera i sin trädgård. Men så kom man med bud, att han skulle infinna sig i Clos-Moussu för att gifva en sjuk den sista smörjelsen.

Herr pastorn är ännu icke hemkommen», sade hushållerskan.

»Scholastique tar miste: här är jag», afbröt prästen henne.

På hemvägen från Clos-Moussu mötte han ett af sina fromma sockenbarn.

»Men herr pastor, hur har det gått er på resan?»

Prästen ljög för andra gången:

»Utmärkt min vän, utmärkt!»

»Och klockan?»

Hastigt fann prästen på en ny lögn:

»Den är härlig, min käre vän, härlig — som rent silfver! Och hvad klangen är präktig! Man behöfver bara knäppa på den, så klingar den så länge, att den nästan aldrig håller upp igen.»

»Och när få vi se den?»

»Snart, min käre vän, snart. Men först skall dess namn graveras in i metallen, tillika med ett par värser ur den heliga skrift . . . Och det tar minnsann tid . . .»

»Scholastique», började prästen, då han var hemma igen, »kunde man icke få hundra femfrancstycken för min länstol, klockan, och skåpet om man sålde dem?»

»Man skulle sannerligen icke få tre pistoler för det, herr pastor. Ty med all respekt till sägandes: Edert lösöre är icke värdt fyra sous!»

»Scholastique», anmärkte prästen ånyo, »jag vill icke äta kött vidare. Det bekommer mig icke väl.»

»Herr pastor», svarade den gamla hushållerskan, »det är icke, som det borde vara med er på senaste tiden. Ni har något, som ni döljer . . . Och så har det varit alltsedan den dag, då ni reste till Pont-l'Arche-Vigne. Hvad är det då, som händt er?»

Och hon ansatte honom med sina frågor, ända tills dess han slutligen berättade henne allt.

»Nå», sade hon då, »det förvånar mig icke alls. Ert goda hjärta skall en gång bli er olycka. Men bekymra er nu icke öfver detta, herr pastor. Jag åtager mig, att klarera denna sak, till dess ni kan skaffa nya hundra femfrancstycken . . .»

Och nu uppfann Scholastique den ena historien efter den andra, som hon slog i de besökande:

»Vid inpackningen hade man skadat den nya klockan och måst smälta om den. Men sedan den var omsmält, hade pastorn sändt den till Rom, för att den helige fadern skulle välsigna den, och det var ju lång väg.»

Prästen lät henne prata, men han blef allt olyckligare för hvar dag som gick. Ty han förebrädde sig icke blott sina egna lögner, utan han kände sig också ansvarig för sin hushållerskas och detta i förening med hans ohederliga handhafvande af sockenbarnens pengar tycktes honom i längden som en alldeles outhärdlig syndabörda, hvilken så småningom böjde hans rygg och i stället för de röda rosorna färgades nu hans kinder af en djup blekhet . . .

Den dag, då prästens jubileum skulle ha ägt rum, var längese'n förbi.

Folket i Lande-Fleurie undrade fortfarande öfver de ständiga upp-kofven. Många rykten voro i omlopp. Grofsmeden Farigoul berättade, att hr Corentin vid Rosy-les-Roses hade varit sedd i sällskap med en lättfärdig kvinnsperson och tillfogade:

»Jag säger, att han slängt ut pengarne till klockan bland en hop tiggarpack.»

Det bildades ett parti emot den vördade prästen. Gick han ut på bygatan, så förblef mången hatt sittande, där den satt, och hatfullt prat nådde hans öron.

Den stackars mannen segnade under sina samvetsförebräelsers tyngd. Han begrep, hvilken stor synd han begått, men han kunde dock ej riktigt ångra sig. Ty han kände, att han gifvit denna allmosa — om än en allmosa af främmande pengar — mot sin vilja och utan att ha frihet att tänka sig för. Och så sade han till sig själf att denna oförståndiga mildhet, måhända för ziguenerskans okunniga själ hade varit den skönaste uppenbarelse och begynnelsen till en inre upplysning. Och åter uppökto den lilla konstmakerskans ögon för hans minne, så stora, svarta, milda och fuktiga af tårar.

Men hans skuldmedvetenhet blef dock allt mera outhärdlig. Hans felsteg tycktes honom alltjämt växa. Och sedan han en hel dag igenom legat på knä och bedt, fattade han därför det beslutet att befria sitt samvete genom en öppen bekännelse inför sina sockenbarn.

Nästa söndag steg han efter bönen upp på predikstolen och började, mera blek och upprörd än en martyr på arenan:

»Mina dyra bröder, vänner och barn, jag har en bekännelse att göra eder . . .»

Då ljöd det plötsligen från klocktornet en klar och härlig silfverklang, som helt och hållet fyllde kyrkan. Alla vände på hufvudena, och en undrande hviskning ljöd genom de troendes leder:

»Den nya klockan! Den nya klockan!»

»Var det ett under? Hade Gud låtit sina änglar föra dit den nya klockan för att rädda sin barmhärtige tjänares heder? Eller hade Scholastique meddelat sin gamle herres förtviflan för de två amerikanskorna Suzie och Bettina Percival som bodde på ett präktigt slott några mil från Lande-Fleurie, och hade dessa förträffliga kvinnor i förening bragt hr Corentin den glädjande öfverraskningen?»

Enligt min mening skulle det senaste antagandet vara långt vidunderligare än det första. Men i alla händelser fingo församlingsborna i Lande-Fleurie aldrig veta, hvad det var för en bekännelse, som herr Corentin ämnat aflägga.

FRÅN BLOMSTERFÄSTEN I BOULOGNERSKOGEN.

Korrespondens och fotografier för HVAR 8 DAG.



Foto. Delton, Paris.

MARKISEN AF ANGLESEA, bekant från Pressens vecka, under hvilken han väckte stor uppmärksamhet i Stockholm.

I dag meddelä vi några bilder från den blomsterfäst, som hvarje år i Juni hålles i Boulognerskogen, och i hvilken hela den fashionabla världen i Paris — såväl hel- som halv världen — sätter en ära i att deltaga. »La bataille des fleurs» är den förnämsta mondäna tilldragelse under »den stora veckan», som parisarne kalla den vecka, hvilken föregår kapplöpningen på Longchamp om Grand Prix de Paris eller staden Paris stora pris å 200,000 franc. Denna vecka är säsongen som allra lifligast, tout Paris är då ännu samladt i staden. Efter Grand Prix försvinner hela den eleganta och kosmopolitiska världen till badorter, kursalar — och spelhålor.

Det var i den högst moderna Allée des Acacias, mötesplatsen för le beau monde, som där mellan kl. 4 och 7 gör sin obligatoriska »tour au bois», som blomstercorson gick af stapeln. I år var den nästan mer lysande än vanligt. En otalig mängd eleganta, originellt utsmyckade ekipager defilerade framför publiken, som i mängdubbla rader tagit plats på stolar utmed alléns hela längd. Vår fotograf har uppfångat bilder af några af de ekipager, hvilka väckte det största uppseendet.

I en vagn, från hjulaxlarne till hästarnes skacklor dekorerad med magnifika rosor, se vi där franska demimondens drottning, Cléo de Merode, med en väninna. De sitta under ett slags jätteparasoll,

uteslutande bestående af mauvefärgade orkideér. Hon håller en blomma i handen, färdig att slunga den. Ty i denna corso bombarderar man hvarandra, icke med confetti såsom under fastlagskarnevalen, utan med blommor. En förtjusande ammunition, som trots sin oskyldighet kan vara farlig nog, hälst om projektilerna åtföljas af en blick från vackra kvinnoögon och ett leende från ett par vackra läppar!

Den lyx, som utvecklas i blommor vid denna corso är otrolig. Bland de hundratals vagnar, som täfla om priset för skönhet och smak, finnes ingen hvars dekorerings icke kostat minst 1,000 francs. Och några ha slukat tiotusental.

Nästa vagn, uteslutande prydd med rosor och som imiterar en jättelik blomsterkorg, visar oss två damer ur teatervärlden, af hvilka den ena är fröken Valentine Page, från Odéonteatern, kanske mer ryktbar i galanteriets värld än i teatern.

I en slags voliére, bakom hvars med rosenquirländer prydda galler man såg en vitklädd dam, åkte två andra ryktbara demimondedamer, Lian de Vriès och Anna Robinson. Hela vagnen liknade en bur, och med sitt guldgula halmtak var den en af de allra täckaste på corson. Fröken de Vriès sköter själf med van hand tyglarne på sin vackra svarta fullblodshäst.



BLOMSTERFÄSTEN I BOULOGNERSKOGEN: Cléo de Merode, den bekanta skönheten.

En af våra bilder visar ett ekipage, dekoreradt med orkidéer, öfver hvilka sväfvar en rosenröd fjärl af tyll med till hälften utbredda vingar. Enligt hvad det sades bland publiken var kavaljeren

till vänster i vagnen den engelske markisen af Anglesea, hvilken under pressveckan på opera maskeraden i Stockholm väckte sådant uppseende genom sina dyrbara och smakfulla kostymer. *Ralph.*



Photo. Delton, Paris.

BLOMSTERFÄSTEN I BOULOGNERSKOGEN: Valentine Page från Odéonteatern.

DET TYSKA OFFICERSBESÖKET VID BACKAMO. I.

Fotografier af HVAR 8 DAGS specielle fotograf.

Bohusläns regemente har under midsommarhällen å sin natursköna mötesplats Backamo gästats af en deputation från preussiska fusilierregementet Graf Roon i Gumbinnen. Deputationen bestod af fem officerare, bland hvilka regementschefen öfverste Stephan, och meddela vi härmed en grupp ombord å Svensksund, hvilken förde de tyska gästerna till Lyckorna, från ankomsten dit en annan illustration.

Regementet Graf Roon, som utgått ur det gamla svenska von Engelbrekts regemente, firade 1899 sitt 150-årsjubileum, hvarvid chefen för Bohusläns regemente, öfverste Malm, representerade Sverige. De båda regementena ha många ärofulla gemensamma minnen. I slaget vid Svensksund kämpade de sida vid sida och kunna på goda grunder tillskrifva sig en stor del af äran till den lysande seger, som de svenska vapnen där vunno. Under den hårda striden hade Bohuslänska brigaden fått en långt framskjuten position, och alltid var von Engelbrektska brigaden uppe vid bohusläningarnes sida i rätt tid för att bistå dem i kampen. Under de svenska fanorna har det tyska regementet dessutom bl. a. kämpat vid Säfvar och Ratan samt vid Fredrikshamn.

Några data ur de begge regementenas historia kunna vara af intresse.

Det svenska von Engelbrekts regemente uppsattes 1749 af Fredrik I. Året efter freden i Kiel 1814 öfvergick regementet till Preussen. Efter fransk-tyska kriget uppkallades regementet efter den preussiske generalfältmarskalken och krigsministern greve Roon.

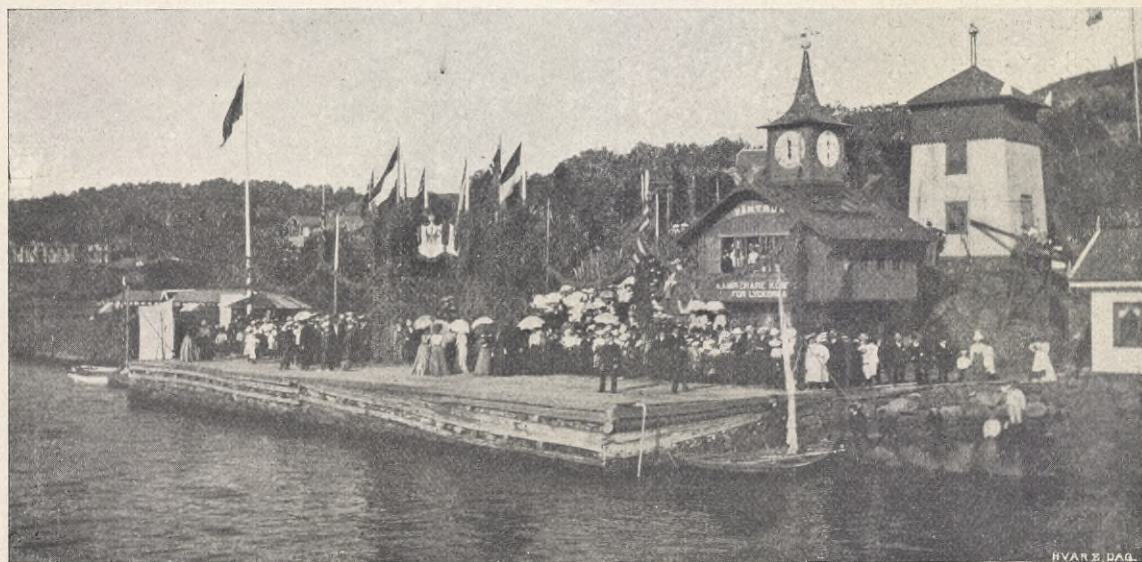
Bohusläns regemente uppsattes efter 30-åriga kriget af den ryktbare fältmarskalken Ascheberg. Det hette då änkedrottningens lifregemente till häst samt utgjordes af Bohus- och Hallands skvadroner. Ena skvadronen fick sitta utaf i slutet af 1700-talet och den andra i början af 1800-talet.

Regementets tredje bataljon har sedan det var lifregemente en hvit sliten fana, tredje bataljonsfanan, som den fått tillstånd behålla som minne af gångna tiders ärofulla fälttåg.

Från de storartade fästligheterna för de tyska



DE TYSKA GÄSTERNA OMBORD Å SVENSKSUND, officerarne å Backamo, skola vi i nästa nr bringa några bilder.



EMOTTAGANDET VID LYCKORNÄ.

KONUNG EDWARD UTDELAR MEDALJER ÅT DELTAGARE I SYDAFRIKANSKA KRIGET.



AF DEM, SOM GA FRAM ATT MOTTAGA BELÖNINGARNE, ÄR LORD ROBERTS DEN FRÄMSTE I UNIFORM OCH LORD MILNER DEN FRÄMSTE CIVILE.

Krigföringen har ju mycket förändrats under de allra senaste decennierna: numera förekommer knappast något handgemäng, man börjar allvarligt fundera på att borttaga säblarna t. o. m. från kavalleristerna — man skjuter ihjäl folk, innan man ens har sett dem. Men detta förhållande kräver naturligtvis hos soldaten ännu mera af disciplin och moraliskt mod än förr. Det vill ju betydligt både af viljestyrka och mod till att exempelvis under timalt stå som reserv mot en osynlig fiende, under det en kula då och då kommer hvinande och fäller en af kamraterna i ledet. Det är också detta, att man ej ser fienden, som under sydafrikanska kriget så många

gång kommit engelsmännen att glömma all besinning och försiktighet samt företaga dessa dumdristiga stormningsanfall, hvilka i de allra flesta fall slutat med nederlag och död . . .

Åt trenne tusen af de tappre krigare, hvilka under den blodiga striden i det fjärran landet särskildt utmärkt sig, utdelade konung Edward under stora högtidligheter på onsdags morgonen den 12 juni den nyinstiftade tapperhetsmedaljen på »The Horse Guards» kasärngård i London, och gifver vår bild en god föreställning om det imponerande skådespelet.

NATIONALMONUMENTET ÅT BISMARCK

har åstadkommit i Tyskland genom frivilliga bidrag. Monumentet, som utförts af Reinhold Begas, skaparen af det väldiga kajsars Wilhelm-monumentet framför slottet, är upprest framför riksdagspalatset i Berlin, mellan detta och den bekanta, krigstroféprydda segerpelaren. Det aftäcktes förra söndagen under stora högtidligheter i närvaro af kajsarparet, flere furstar, Herbert Bismarck, rikskanslern v. Bülow och förre rikskanslern furst Hohenlohe, representanter för förbundsstaternas regeringar, en stor del af riksdagen, i öfrigt en mängd officiella representanter, landets krigarföreningar, hvars medlemmar deltagit i de stora krigen, flere tusen skolbarn, hvilka sjöngo nationalhymner, samt för öfrigt en väldig människomassa såväl inom som utom

den polisafspärrade fästplatsen. Efter ett tal af rikskanslern v. Bülow mottog denne i rikets namn monumentet, musiken spelade, barnen sjöngo, folket hurrade, och härunder gick kajsar Wilhelm ensam fram och lade vid monumentet en krans med inskriften »Den store kajsarens store tjänare». Den ena af våra bilder är tagen från detta ögonblick. En

annan af bilderna visar kajsartältet med omgifning och den tredje de bakom monumentet uppställda skolbarnen och krigarföreningarna med riksbankshusets fasad i bakgrunden.



Foto. Anschütz, Berlin.

BISMARCKSMONUMENTETS AFTÄCKANDE: Kajsaren nedlägger kransen.

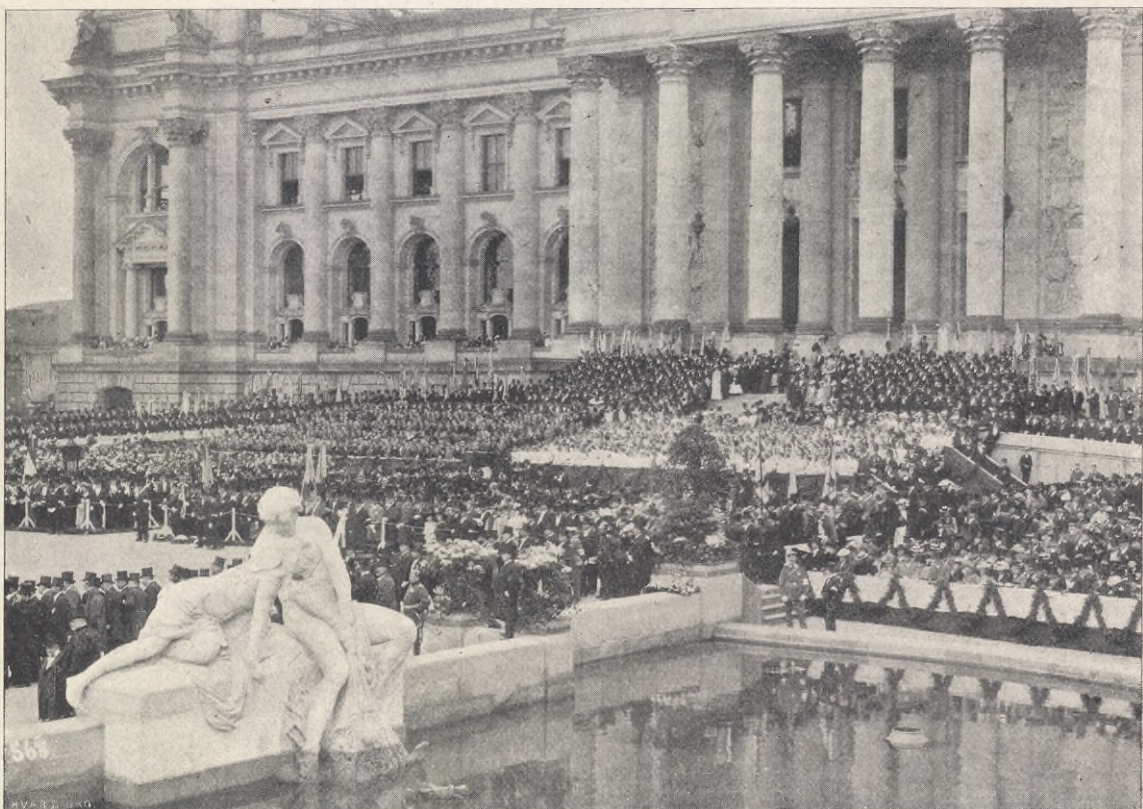


BISMARCKSMONUMENTETS AFTÄCKANDE: Det kaiserliga tältet framför statyn.

Såväl monumentet som den arkitektoniskt sköna omgifningen verka mycket imponerande. Kostnaden utgör omkring 1,200,000 mark.

Det har både inom och utom Tyskland väckt stor förvåning, att den eljest synner-

ligen talföre kajsaren vid detta historiska ögonblick ej hade ett ord att säga. Däremot prisas allmänt v. Bülow's kraftiga tal, som varmt framhöll den gamle järnkanslerens världshistoriska betydelse.



BISMARCKSMONUMENTETS AFTÄCKANDE: Krigarföreningarna och skolbarnen

CARL WILHELMSON.



CARL WILHELMSONS AF D:R P. FURSTENBERG BEKOSTADE PANNÅ FÖR STADSBIBLIOTEKET I GÖTEBORG.



CARL WILHELMSON

Det fins konstnärer, sådana där lyckans speciella skötebarn, för hvilka allting tyckes ligga tillrättalagdt i förväg, hvilkas personlighet så att säga är färdig redan från början och hvilka i sin produktion endast ha att »verka blindt som anden vill». Till dessa konstnärer hör ej Carl Wilhelmson. Tvärtom: det torde vara få af våra konstnärer, hvilka så ärligt, sträfsamt och ihärdigt arbetat på utvecklingen af både sin personlighet och sin konst som han. Han har också gått sina egna vägar, och djupt anlagd, som han är, samt föraktande allt slags effektsökeri och ängslig t. o. m. för skenet af att synas briljera med några som helst slags lånta fjädrar, har det dröjt länge, innan han — utom de konstnärliga kretsarne, där han städe skattats högt — slagit igenom och vunnit det erkännande, som hans gedigna och nobla konst förtjänar. Detta skedde egentligen först på världsutställningen i Paris förra året, där konstnären erhöll silfvermedalj med högsta röstetalet af alla sina svenska kamrater för taflan »Fiskarkvinnor på hemväg från kyrkan», hvilken ock i år på konstnärförbundets utställning inköptes af staten.

En man, som alltid haft blicken öppen för Carl Wilhelmsons begåfning som konstnär, är den framsynte mecenaten dr Pontus Fårstenberg, genom hvilken bemedling W. bl. a. efter G. Pauli erhöil lärareplatsen vid Musei rit- och målarskola å Valand i Göteborg, hvilken han genom sitt energiska och intresserade arbetyrtyckt upp till en af de bästa konstskolor i äga. Det är också dr Fårstenbergs friskostighet, som Göteborgs stadsbibliotek har att tacka för den för dess läsesal afsedda, präktiga pannå, af hvilken vi här meddela en lyckad reproduktion.

Det hela är afsedt utgöra en allegorisk framställning af litteraturen såsom en förmedlande länk mellan konsten, naturen och människorna. I midten af taflan sitter på en sten en ärevördig, hvitskägig gubbe med en ung gosse vid sina fötter, och mellan de kraftiga furustammarna i en äkta svensk barrskog ser man från vänster en del figurer, personer ur olika samhällsklasser nalkas. Från höger framskrida åter de allegoriska kvinnotyger, hvilka framställa litteraturen, den bildande konsten och musiken. Samtliga dessa figurer äro förträffligt och genomtänkt placerade och lagom dekorativt hållna. Att i ett arbete som detta ingå på en detaljerad modellering af ansikten och dräkter vore ju gifvetvis felaktigt och skulle endast verka oroande och störande på helhetsintrycket, och konstnären är att gratulera, till att han lyckats afhålla sig från denna frestelse.

I bakgrunden ser man mellan stammarna i skogspartiet och en bred glänta i midten ett vidsträckt, leende landskap i aftonbelysning: främst den lugna viken af en insjö och därbortom ett vidsträckt perspektiv af åkrar och ängar. Det hela gör intrycket af varm, lugn, harmonisk sommar, äkta svensk sommar, och hela den väldiga taflan, fritt, helt och kraftigt hållen, som den är, torde säkerligen vara att räkna bland den begåfvade konstnärens bästa alster.

Thor v. Teichler.



MARKIS DE NANTOUILLET.

Spaniens förutarande sändebud i Sverige, markisen Pedro de Prat de Nantouillet, afreste i förra veckan för att tillträda sin nya post som sitt lands representant i Mexiko. Markisinnan Nantouillet hade redan förut begifvit sig till Spanien.

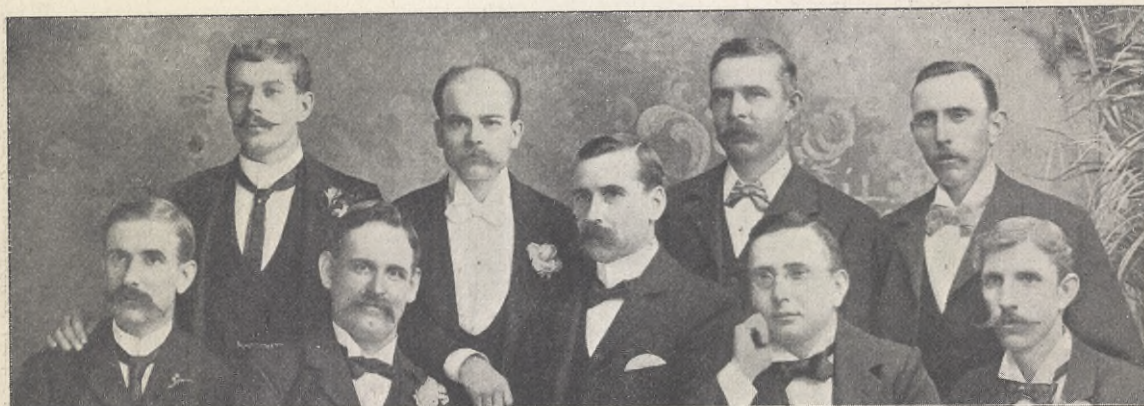
Ministern har i 8 års tid uppehållit sig i Sverige, för hvilket han fått stora sympatier. Vid sin afresa var markisen föremål för mycken uppmärksamhet.

Den distinguerade mannen och hans nobla maka kvarlämna i vårt land bland alla dem, med hvilka de kommit i beröring, ett minne, som länge kommer att lefva.



MARKISINNAN DE NANTOUILLET.

SVENSKA FÖRENINGEN I MELBOURNE.



N. D. NILSON.
Bibliotekarie.

J. L. SAMUELSON.
Ceremonim.

R. ALBRECHT.

J. MODIN.

A. HARTSMAN.
Kassör.

J. DAHN.
v. Ordförande.

A. W. ANNERSTADT.
Ordförande.

C. von SCHEELE.
Sekreterare.

V. WIJNBLADH.
Klubbmästare.

Äfven bland landsmän i fjärran länder, hvilka väl alltid med glädje se en bild och läsa ett ord från det gamla, kära fäderneslandet, har »HVAR 8 DAG» under sin jämförelsevis korta tillvaro lyckats göra sig känd och, hoppas vi, fördelaktigt känd. Det är oss därför alltid en glädje, då vi från dessa våra landsmän mottaga något lifstecken, vare sig i ord eller bild, och skola vi städse efter förmåga stå till deras förfogande.

Så erhöilo vi härom dagen från Australien den grupp, som vi här återgifva: styrelsen för Svenska föreningen i Melbourne.

Denna förening är endast något mer än årsgammal — den stiftades i januari 1900 — men har redan tagit ett uppsving och fått en inre soliditet, som är rent förvånande. Detta är naturligtvis i främsta rummet ett verk af den energiska styrelse, som valdes af den nybildade föreningen,

och som i det stora hela är densamma som den nuvarande.

Den lifskraftiga föreningen räknar nu öfver 80 medlemmar och är alltjämt stadd i kraftig tillväxt, och detta utan att söka någon hjälp af eller »existensberättigande» i välgörenhet eller några andra mera främmande orsaker, utan blott och bart stödd på den rätt, som personer med samma språk, fädernesland och minnen ha att sluta sig tillsammans och, så långt deras dagliga och samhällliga plikter i öfrigt tillåta det, lefva sitt eget nationella lif.

Grundad på dessa sunda principer — främst på den nationella gemensamhetskänslan — skall, därom äro vi öfvertygade, den svenska föreningen i det fjärran landet säkerligen allt fortfarande blomstra och utöfva en för landsmännen välsignelserik verksamhet.

—r—r.

GENERAL OCH FRU LOUIS BOTHA.



Makarne Botha ha begge under det blodiga och olycksdiga sydafrikanska kriget spelat en framstående roll, han såsom boernas hufvudchef efter Jouberts död och hon i sin egenskap af ambassadris mellan sin make och lord Kitchener samt nu senast

i omlopp. Tyvärr synas de förhoppningar om fred, som måhända knutits vid hennes besök i Europa, ha strandat mot Krügers envishet och inbitna hätskhet mot allt hvad engelskt heter.

mellan dem båda och ex-president Krüger i Holland.

Hvad Louis Botha beträffar, är han otvivelaktigt boernas skickligaste, mest klarsynte och besinningsfulle general, f. n. deras organisatoriskt ledande kraft och det energiska motstånd, som de tappre männen ända in i det sista gjort och göra mot den engelska öfvermakten, den förvånande aktivitet, som de trots alla nederlag och förluster utveckla, äro tvifvelsutänksamt hans verk.

Om »fru Bothas mission» ha ju de mest olikartade rykten varit

DUELLEN MAX RÉGIS-LABERDESQUE.

Denna duellhistoria, som t. o. m. i de franska annalerna är något i sitt slag enastående, har ju samkat mycket löje öfver de »bålda kämparnes» hufvuden, och återgifva vi här en bild af de begge stridstupparne — *tout en train*. Duellen, hvilken som bekant pågick under tvänne dagar, slutade med att Régis fick ett obetydligt nyp i armen.



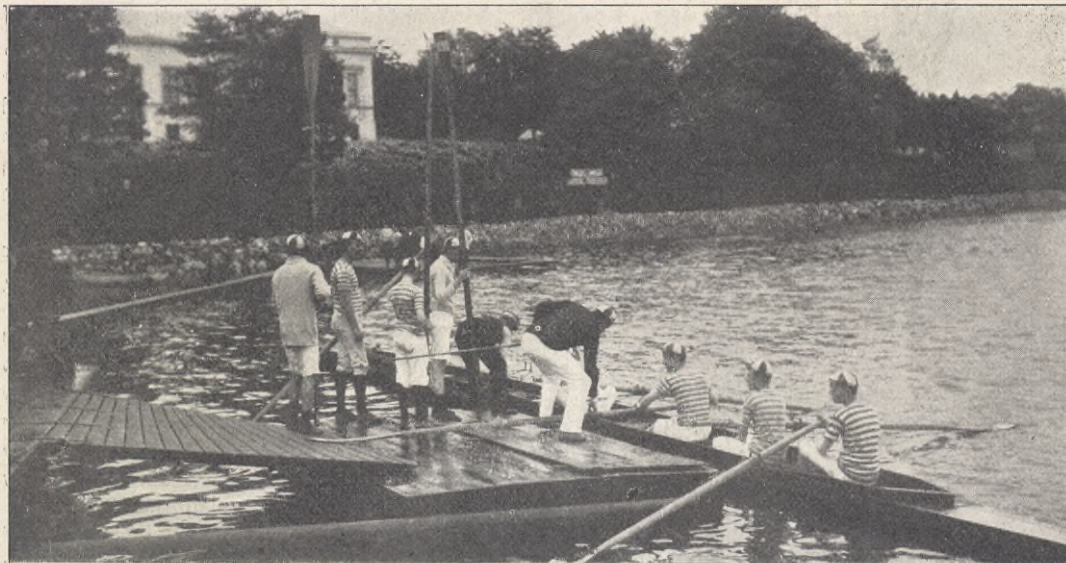
Max Régis

Laberdesque

SVENSK RODDSPORT.

BILDER FRÅN STOCKHOLMS RODDKLUBB.

Fotografier för HVAR 8 DAG af Axel Lindahls fotografiäffär, Stockholm



ÖFVERSTA BILDEN visar bemanningen af en »åtta», därvid all försiktighet måste iakttagas.

MELLERSTA BILDEN visar »åtta» — (den enda i Sverige) — i full fart.

NEDERSTA BILDERNA visa en »single—scull» ofvan och under vattnet; efter ett litet missöde måste nämligen roddaren sätta sig öfver båten och sålunda söka komma tillrätta igen.

Den käckä och friska roddsporten har ju alltid i vårt land räknat många energiska och ifriga dyrkare, hvilka säkert med intresse skola mottaga de bilder, vi här meddela från detta sportområde. Den öfversta är Sveriges enda »åtta», vid hvilkens bemanning det, som synes, tarivas stor försiktighet. Att detta ock bör vara fallet, då man rör sig med den trefliga »single—scull», synes af de nedersta

bilderna: Den unge mannen, som ser så glad ut som om han gick och plaskade på botten, är — en haverist, som efter kappsejningen rider grensle på sin båt. Men en äkta sportsman tar sådana små missöden gemytligt.



»MOR KARINS STUGA».

Amatörfotografer för HVAR 8 DAG.



Utanför Slottskogen i Göteborg, vid vägen till Sanna kyrka, finnes ett område, som nyligen inköptes för parkens räknig. Här ligger »mor Karins stuga», en egendomlighet i sitt slag, emedan den gamla — hon fyller i dagarne 88 år — byggt den *själf* med hjälp af det tillfälliga biträde hon kunnat få. Hon har dessutom på den nakna bergsknallen framtrölat en den allra nättaste lilla trädgårdstäppa. Efter ett stråfsamt lif framlever hon på denna idylliska plats, som hennes viljekraft och energi skapat, lugn och nöjd sina dagar.

DEN NYA SOMMARREVYN I STOCKHOLM

NÅGRA AF DE BÄSTA TYPERNA, EFTER FOTOGRAFIER AF ROSÉN, STOCKHOLM.



PRINSESSAN HABBABABBA.



KOLINGEN.



KUNGEN PA MARS.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.



F. THORELIUS.



J. R. PALLIN.



D. M. PONTIN.



F. L. E. HEDVALL.



C. F. HULTÉN.



C. A. HÖJER. †

FÖDELSEDAGAR. Äldste kyrkoherden i Karlstads stift, kyrkoherden i Grafva *F. Thorelius* fyllde den 17 dennes 80 år. Thorelius, som för sin ålder är ovanligt rask och kry, mottog på födelsedagen talrika besök af släktingar och vänner samt en mängd församlingsbor, hvilka sistnämnda till sin äldrige herde såsom minnesgåfva överlämnade ett dyrbart guldur med vidhängande kedja.

71 år fyllde den 18 juni en af landets mest kände skolmän, f. lektorn vid Nya Elementarskolan i Stockholm *Johan Rudolf Pallin*, bl. a. författare till de läroböcker i allmän historia, som nu begagnas i statens skolor. P., som 1897 tog afsked från lektoratet, är vid bästa vigör och lifligt intresserad af allt, som rör skolväsendet, och den historiska vetenskapen.

Medicinalrådet *D. M. Pontin* fyllde den 31 maj 65 år. P. tillhör, som bekant, en släkt, hvilken allt sedan Carl XI:s tid, då en *Magnus Pontinus* först var pastor i Jacob och sedan biskop i Linköping, räknat många framstående medlemmar, både bland präster, läkare och militärer.

Den 3 juli 1901 fyller Skånes i tjänst varande äldste veterinär, regementsveterinären i fältveterinärkårens reserv., *R. W. O. Frans L. E. Hedvall*, 65 år. Samma dag måste han, ehuru vid full vigör och lifligt intresserad af sitt kall, inlämna sin afskedsansökan från sin militära befattning. För sitt redbara väsen, sin plikttrogenhet, är han högt värderad af öfver- och underordnade vid det regemente han lämnat.

TJUGUFEMÅRSJUBILEUM. Som befälhafvare i Hallands ångbåtsaktiebolag firades den 25 dennes af kapten *C. F. Hultén* å "Najaden". Till kapten H., som förut innehar guldmedalj för långvarig tjänst, öfverlämnades på jubileumsdagen af bolaget en kaffeservis af silver samt af kamrater och vänner inom bolaget ett guldur med inskrift jämte guldkedja.

DÖDSFALL. Med kassören vid Bergs A.-B., Norrköping, *Carl Axel Höjer*, som afled den 9 juni, bortgick en i sitt fack synnerligen dugande man. H., som vid sin död var 67 år gammal, sörjes af hustru, barn och barnbarn.

Den 17 juni afled i hufvudstaden en af dess äldste, mycket kända, borgare skräddaremästare *Anders Fredrik E-son Helin*, i en ålder af 73 och ett halft år. H., som var en mycket flitig man, och skicklig i sitt fack, sörjes närmast af änka och styfdotter.

Den 18 juni afled i Stockholm handlanden *Gustaf Joachim Leufstedt* i en ålder af 70 år. L. har utom sin handelsverksamhet

gjort sig känd som författare till en del folkskrifter och som bokförläggare samt har äfven uppträdt som föreläsare.

Den 10 juni afled å Dalarö ingenjören *Carl Magnus Theodor Sandman*, 63 år gammal. S. hade i 47 år arbetat vid J. & C. G. Bolinders mek. verkstads aktieföretag, där han gjort sig synnerligen omycket. Han sörjes närmast af maka och två döttrar.

I Umeå afled den 4 dennes tullförvaltaren *R. W. O. R. St. S. O. Fredrik Wilhelm Fliesberg* i en ålder af 61 år. 1884 erhöi han det ämbete han vid sin död innehade och var inom sitt sambälle en högt betrodd man, i det han innehade förutom stadsfullmäktigskap en mängd förtroendeuppdrag af olika slag.

Öfveringenjören *Johan Danielson* afled nyligen i hufvudstaden. Han var född d. 10 nov. 1831 och började sin bana som underofficer på Vestgöta-Dals regemente, hvarpå han genom major *Cl. Adelskölds* inverkan fördes öfver till järnvägsbygge, där han utvecklade en omfattande verksamhet. Major A. har i sina memoarer äfven nämnt, D. med det högsta beröm såsom ett utmärkt biträde och en trogen vän.

För några dagar sedan bortgick en af Skånes mera bemärkta prästman, kyrkoherden fil. jubeldoktorn *L. V. O. Carl Daniel Edvard Petren*. P. var under en följd af år folkskolinspektör i olika delar af Skåne, inspektör för Malmöhus läns folkhögskolor, medlem af flere styrelser o. s. v. Den nitiske och verksamme mannen var född 1826.

Kamreraren vid Skaraborgs läns Ensk. Banks afdelningskontor i Tidaholm *Gustaf Jansson* afled den 16 dennes å Falköpings lazarett. J., som var 50 år gammal, sörjes närmast af enka och dotter. Lifligt kommunalt intresserad, var den verksamme mannen municipalstyrelsens ordförande, alltsedan Tidaholm blef köping.

Innehafvaren af restauranten "Hörnan" i Uppsala, hr *T. Christenson*, afled den 17 juni, 45 år gammal, närmast sörjd af maka och dessutom af många vänner.

I hufvudstaden afled den 17 juni syssemmannen vid Rosenlundens älderdomshem *Johan Lundberg* i en ålder af 50 år. L. hade under sin kräfvande befattning gjort sig känd som en dugande och hjärtgod person, hvilken nu sörjes af många.

Musikdirektören *K. E. Lindbom* afled nyligen i hufvudstaden. L. var född 1842 och blef redan vid 20 års ålder medlem af hofkapellet i oboestämman. Han var äfven musikdirektör vid ett landsortsregemente och efterlämnar, utom sina närmaste, många sörjande af vänner och bekanta.



F. W. FLIESBERG. †



JOHAN DANIELSON. †



C. D. E. PETRÉN. †



C. M. TH. SANDMAN. †



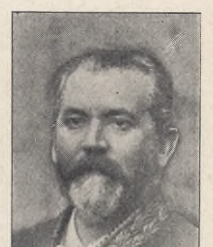
GUSTAF JANSSON †



T. CHRISTENSON. †



JOHAN LUNDBERG. †



K. E. LINDBOM. †